

บทเรียนด้านสังคม และอารมณ์ บทที่ 24

เรื่อง การให้กำลังใจเพื่อน

ผลที่คาดว่าจะได้รับ:

ตัวชี้วัด:

สาระการเรียนรู้:

ปฏิบัติตนต่อผู้อื่นด้วยความเห็นอกเห็นใจโดยเห็นแก่ประโยชน์ของผู้อื่น
แสดงออกซึ่งทักษะเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลได้อย่างมีประสิทธิภาพ
สร้างความสัมพันธ์: สร้างและคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์ที่มั่นคงและมีคุณค่ากับบุคคล
และกลุ่ม รวมถึงในครอบครัวคริสตจักรด้วย

กลุ่มอายุ:

9-11 ปี

หัวข้อหลัก:

มนุษยสัมพันธ์

บทเรียน:

การให้กำลังใจเพื่อน

เวลาที่ใช้ในการสอน:

50 นาที

วัตถุประสงค์การเรียนรู้:

1. เด็กสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างการหนุนใจกับพูดเอาใจได้
2. เด็กสามารถแสดงการหนุนใจ ให้กำลังใจเพื่อนได้

อุปกรณ์การสอนที่ต้องใช้:

1. กระดาน
2. ปากกาไวท์บอร์ด
3. ชามหนึ่งใบ
4. เมล็ดข้าวหรือถั่วอบแห้ง (หรือของอย่างอื่นที่ใกล้เคียง)
5. หลอดแห้งหรือใบไม้แห้งจำนวนเล็กน้อย (หรือของอย่างอื่นที่ใกล้เคียง)

สิ่งที่ผู้สอนต้องเตรียม:

1. อ่านทำความเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนการเรียนการสอนทั้งหมด
2. อธิษฐานเผื่อเด็กๆ ในการเรียนบทเรียนนี้
3. รวบรวมสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนที่ต้องใช้

4. อ่านทำความเข้าใจข้อพระคัมภีร์ใน ฮีบรู 3:13 และ โรม 15:5
5. ทำความเข้าใจขั้นตอนและฝึกกิจกรรมด้วยหญ้าแห้งและข้าว/ถั่ว
6. คิดคำพูดหนุนใจต่างๆ ที่จะพูดกับเด็กแต่ละคนตามโครงร่างบทเรียนนี้ แล้วเขียนลงบนแผ่นกระดาษเพื่อนำมาอ้างอิงได้ง่าย

ขั้นตอนการเรียนการสอน:

การนำเข้าสู่บทเรียน:

ครูพูดว่า:

1. เด็ก ๆ คิดว่าครูจะเห็นอะไรถ้าครูใช้คำพูดกับเด็ก ๆ ว่า “เธอเก่งที่สุดเลย! หรือ เธอทำทุกอย่างได้ดีแล้ว!! หรือ ครูรู้สึกประทับใจที่เธอไม่ยอมเลิกล้มที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ” ครูสังเกตได้ว่าแม้ว่างานนั้นจะยากสักเพียงไร เมื่อเราได้ยินคำเหล่านี้ เด็ก ๆ ก็จะพยายามทำต่อไปให้สำเร็จ!
2. ประโยคแรกนั้น อธิบายได้ว่า เป็นคำพูดเอาใจ ยกยอเกินจริง หรือ ปากหวาน คำพูดเช่นนี้ฟังดูดี แต่ว่าหาสาระไม่ได้
3. ส่วนอีกสองประโยคถัดมานั้นเป็นคำพูดที่เจาะจงคุณลักษณะที่ครูสังเกตในตัวของเด็ก ๆ คำพูดเหล่านี้เรียกว่า ถ้อยคำหนุนใจ คำหนุนใจนั้นจะประกอบด้วยความจริงเกี่ยวกับบุคคลเด็ก ๆ อยากได้ยินคำพูดแบบไหนมากกว่า? เพราะอะไร? ให้เวลาเด็ก ๆ ได้ตอบ

กิจกรรมการเรียนการสอน :

ให้ครูและเด็กๆ นั่งล้อมเป็นวงกลมกลางแจ้งข้างนอก วางขามใบหนึ่งข้างหน้าครู ถ้าหากมีลมพัดเพียงเบาๆ หรือไม่มีเลย ก็ขออาสาสมัครสองคนสมมุติให้เป็นลมนั่งอยู่ใกล้ๆ ครูและขาม

ครูพูดว่า:

1. เมื่อสักครู่นี้ ครูได้บอกว่า คำพูดเอาใจนั้นหาสาระไม่ได้ ใครพอจะรู้ความหมายบ้าง? ให้เด็กๆ ช่วยกันตอบ
2. คำพูดที่หาสาระไม่ได้หมายถึง คำพูดที่ไม่มีคุณค่า ไม่มีน้ำหนักเลย ครูมีของบางอย่างที่ไร้คุณค่ามาให้ดู ครูกำหญ้าแห้งหรือใบไม้แห้งปริมาณหนึ่งไว้เหนือขาม
3. สิ่งที่เราสาระจะถูกลมพัดปลิวไปหรือถูกลืมไปโดยง่ายตาย ค่อยๆ โยนหญ้าแห้งหรือใบไม้แห้งนั้นช้าๆ ในขณะที่เดียวกัน ขอให้อาสาสมัครสองคนเป่าหญ้าแห้งหรือใบไม้แห้งนั้นไม่ให้หล่นลงไปในขาม ยกขามขึ้นให้เด็กทุกคนดูว่าไม่มีอะไรอยู่ในขามเลย
4. เห็นไหมว่า ลมพัดมันปลิวไปหมดเลย คำพูดเอาใจก็เป็นอย่างนี้แหละ มันอาจจะฟังดูดีเวลานั้นแต่มันไม่ได้ส่งผลยั่งยืนต่อบุคคลแต่อย่างใด คำพูดเหล่านั้นจะถูกลืมไปหรือปลิวไปกับสายลมโดยง่าย เด็ก ๆ คิดว่าทำไมคำพูดเอาใจถึงถูกลืมง่าย? ให้เด็กๆ ช่วยกันตอบ (ช่วยให้พวกเขาเข้าใจว่า คำพูดเอาใจนั้นมักจะเกินความจริงและคนส่วนใหญ่รู้)
5. ในขณะที่ ความจริงเป็นแก่นของคำพูดหนุนใจ กำเมล็ดข้าวหรือถั่วอบแห้งไว้เหนือขาม แล้วให้อาสาสมัครเป่าเมล็ดข้าวหรือถั่วในขณะที่ครูค่อยๆ โยนลงบนขาม

6. เมื่อเราต้องการหนุนกำลังใจใคร ให้เรามองหาส่วนดีของคนนั้นว่า เขาทำอะไรได้บ้าง หรือ มองหาการแก้ไขความผิดพลาดของเขา กล่าวคือ มองหาถ้อยคำ วิธีการที่คน ๆ นั้นได้กระทำ อย่างถูกต้องในทางของพระเจ้า ยกขามขึ้นเพื่อให้เด็กได้เห็น ว่า ลมไม่สามารถพัดเอา เมล็ดข้าวและถั่วปลิวไปได้ เพราะว่าของเหล่านี้มีคุณค่า มีน้ำหนัก
7. ถ้าคำพูดเอาใจถูกลืมหรือลบเลือนไปด้วยเสียงวิพากษ์วิจารณ์ ความผิดพลาด หรือความล้มเหลว ในบางสิ่งบางอย่าง แล้วคำพูดหนุนใจจะยังคงอยู่ได้ไหม?
8. คำพูดหนุนใจแท้จริงนั้นมีความหมายต่อผู้ฟัง แม้ในยามที่พวกเขาถูกวิพากษ์วิจารณ์หรือ ล้มเหลวในเรื่องอื่นหรือเปล่า? เพราะอะไร? แน่แน่นอน! ถ้าพวกเขาได้ยินคำพูดหนุนใจ ที่เต็มไปด้วยความรักและไม่เกินความจริง

กิจกรรมต่อไปยังคงให้เด็กๆ นั่งล้อมเป็นวงกลม ดังนั้น ครูอาจอนุญาตให้เด็กๆ ไปพักเบรกสัก 5 นาที เพื่อยืดเส้นยืดสาย

จากนั้นรวมเด็กๆ ให้กลับมานั่งล้อมวงเช่นเดิม อธิบายให้พวกเขาฟังว่า จะเปิดโอกาสให้พวกเขาได้ พุดหนุนกำลังใจคนอื่น โดยบอกให้ทุกคนหลับตาและคิดถึงคนที่นั่งอยู่ด้านขวามือของตน

- ให้เด็กๆ นึกถึงสิ่งที่จะพุดหนุนใจคนนั้น อย่าลืมแนะนำให้เขาจำไว้ว่า คำพุดหนุนใจนั้นจะต้อง มีพื้นฐานมาจากความจริง และควรเกี่ยวกับคุณลักษณะ หรือบุคลิกภาพของคนนั้น ไม่ใช่รูปลักษณ์ภายนอก
- บอกให้เด็กๆ ลืมตาได้เมื่อนึกคำพุดหนุนใจเพื่อนที่นั่งด้านขวาออกแล้ว แต่ยังไม่ให้พุดเดี่ยวนั้น จนกว่าทุกคนจะพร้อมเสียก่อน
- ช่วยเด็กๆ บางคนที่คุณเหมือนเป็นเรื่องยากสำหรับเขา หรือคิดไม่ออก ตัวอย่างเช่น ครูอาจจะพุด ขึ้นมาว่า ลองคิดถึงคนนั้นเวลาเขากำลังเล่นเกมสิ เขาซื่อสัตย์ไหม? เขาพูดความจริงแม้ว่า เป็นเรื่องยากไหม? เขาเป็นคนชอบช่วยเหลือคนอื่นไหม?

เมื่อเด็กทุกคนลืมตาหมดแล้ว ให้เรียกเด็กคนหนึ่งมานั่งตรงกลางวง ให้เพื่อนที่นั่งข้างซ้ายของเด็ก คนนั้นพุดคำหนุนใจที่ตนคิดได้เมื่อหลับตา หลังจากนั้น เพื่อนๆ คนอื่นๆ ก็สามารถพุดคำหนุนใจเด็กคนนั้น เพิ่มเติมได้ ให้สรุปโดยครูเป็นผู้พุดหนุนใจเด็กคนนั้นตอนท้าย โดยที่ครูใช้คำพุดหนุนใจที่คิดไว้ก่อนแล้วใน ชั้นเตรียมบทเรียน ทำกิจกรรมนี้ซ้ำๆ ไปเรื่อยๆ จนกว่าเด็กทุกคนได้มานั่งตรงกลางวงกลมจนครบจำนวน

การสรุปบทเรียน :

ครูพุดว่า:

1. เมื่อเด็ก ๆ ได้ยินคำหนุนใจ เด็ก ๆ รู้สึกอย่างไรบ้าง? ให้เด็ก ๆ ได้แสดงความคิดเห็น
2. มันทำให้เราเกิดความพยายามแม้ว่าเป็นเรื่องยากลำบากหรือไม่? ครูอ่านฮีบรู 3:13 ให้เด็ก ๆ ฟัง พระคัมภีร์กล่าวว่า เป็นเรื่องสำคัญที่เราจะต้องหนุนใจซึ่งกันและกันทุกวัน คนที่ได้รับการหนุนใจในแต่ละวันมักจะทำบาปน้อย ในทำนองเดียวกัน พวกเขาสามารถตัดสินใจ ในสิ่งที่ถูกต้องและทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้มากขึ้น พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้าทรงมอบ ถ้อยคำหนุนใจ (โรม 15:5) เราพอจะนึกถึงช่วงเวลาที่พระเจ้าหนุนใจเราเป็นพิเศษได้ไหม? พระองค์หนุนใจเราว่าอย่างไร? (ให้เด็ก ๆ ได้แสดงความคิดเห็น)

การประเมินผลของครู:

(กิจกรรมใดใช้ได้ผลดี? กิจกรรมใดใช้ไม่ค่อยได้ผล? ฉันจะเตรียมบทเรียนในบทต่อไปอย่างไร?)

This image shows a full page of white paper with horizontal dashed lines, typical of primary school handwriting practice paper. The lines are evenly spaced and run across the entire width of the page. There are no margins, text, or other markings present.

การประเมินผลผู้เรียน:

[illegible]